

1 Year in Osaka

(โครงการแลกเปลี่ยน Maple Program มหาวิทยาลัยโอซาก้า)

ก่อนอื่นขอแนะนำตัวก่อนนะคะ เราชื่อ นางสาววิริญญา ชูนาค ชื่อเล่นชื่อ โอิต นักศึกษา BJ ปี 4 แขนงศึกษานิติศาสตร์ เราเป็นนักศึกษาโครงการ Fast track หรือก็คือ 3 ปีครึ่ง เพราะฉะนั้น เราจึงสามารถเรียนจบจาก TNI แล้วก็เรียนภาษาต่อที่โอซาก้า 1 ปี โดยที่ไม่ต้องกลับมาเรียนต่อเลย เอาล่ะ! มาเข้าเรื่องกันเลยดีกว่า ไต่อารุ่นปีนี้ เราจะขอละความเป็นทางการไป จะขอเล่าด้วยภาษาตัวเองนะคะ เราจะเล่าเรื่องราวที่ผ่านมา 1 ปี ทั้งเรื่องการเรียน ภาษา เพื่อน การผจญภัย ความยากลำบาก ความทรงจำดีๆมากมายทั้งหมดที่ประสบพบเจอมาโดยย่อๆ เพื่อให้รุ่นน้องรุ่นต่อๆ ที่อยากไปแลกเปลี่ยนที่ญี่ปุ่น แต่ยังลังเล และยังตัดสินใจไม่ได้ว่าจะไปที่ไหน มีโครงการดีๆโครงการนี้เข้าไปอยู่ในใจของใครหลายๆคน และเนื่องจากเรื่องที่เราอาจจะยาว จึงแบ่งหัวข้อไว้ให้เลือกอ่านกันเฉพาะเรื่องได้ค่ะ

ก่อนจะสมัครโครงการนี้

เราเคยไปเข้าร่วมแนะนำโครงการแลกเปลี่ยน Maple Program ซึ่งมีอาจารย์จากมหาวิทยาลัยโอซาก้ามาเองเลยละ สิ่งที่น่าสนใจของโครงการนี้นอกจากทุนการศึกษา JASSO ซึ่งจะได้รับเดือนละ 80,000 เยน นั่นคือ คุณสามารถทำพาร์ทไทม์ หรือที่ทุกคนรู้จักกันว่า อะรุโตะ ได้ตั้งแต่แรกเลย!! มีแต่คุ้มกับคุ้มไม่ใช่หรือ? ทำให้เราและเพื่อนๆหลายคนสนใจโครงการนี้กันมาก เราสมัครโครงการนี้อย่างไม่ลังเล และไม่มีชื่อโครงการอื่นในหัวเลย หลังจากนั้นขอข้ามไปตอนที่เห็นชื่อของตัวเองผ่านเข้าไปในโครงการ Maple แน่แน่นอนว่าเราดีใจมาก แต่เราไม่ได้ทุน JASSO “ภาระหนักแล้วละ” เรามีแต่ประโยชน์ในหัว แต่ว่าอย่างน้อยเราคือคนที่ได้โอกาส เราไม่ต้องจ่ายค่าเรียนด้วยซ้ำ หลังจากนั้นในหัวก็แทนที่ด้วยประโยคที่ว่า “สู้ๆ เราจะทำ 1 ปีนี้ให้มีค่าที่สุดเลยละ”

ถึงโอซาก้าวันแรก เคราะห์ซ้ำกรรมซัด กระเป๋าฉีกพัง!!

เรามาถึงโอซาก้าก่อนเข้ารายงานตัว 2 วัน เราจึงจองโรงแรมที่ใกล้สถานีรถไฟ เพื่อความสะดวกในการเดินทาง วันแรกก็โชคร้ายซะแล้ว กระเป๋าเดินทางที่เราเอาไป 2 ใบ ใบใหญ่ฉีกเปิด เซ็นติเมตรๆ ทำให้เราไม่สามารถขนย้ายไปไหนได้ และเราก็ขึ้นรถไฟไม่ได้เช่นกัน จึงต้องยอมขึ้นรถแท็กซี่เข้าเมือง เราต้องปาดน้ำตากับมิเตอร์ที่พุ่งพรวดด้วยความรวดเร็ว และจ่ายเงินไป 14,000 เยนด้วยความจำใจ หลังจากนั้น จาก

คำปรึกษาจากอาจารย์ที่ TNI สุดทำยจึงเลือกส่งกระเป๋าใบใหญ่ไปลงที่หอพักในคืนก่อนเข้ารายงานตัวที่มหาวิทยาลัย เมื่อถึงวันที่ต้องไปมหาวิทยาลัยจึงมีเพียงกระเป๋าเดินทางใบเล็กเพียงใบเดียวเท่านั้น แต่เหมือนโชคร้ายจะยังไม่หมด ในขณะที่เดินทางไปมหาวิทยาลัย ยางล้อของกระเป๋าใบเล็กก็หลุดออกมาเรื่อยๆ กว่าที่จะไปถึงก็ใช้เวลาหลายชั่วโมงเลย เนื่องจากหลทาง

ถึงมหาวิทยาลัยโอซาก้า!!

ถึงแม้เราจะผ่านเรื่องโชคร้ายมาเยอะ แต่ก็อดตื่นเต้นไม่ได้ในการเข้ามหาวิทยาลัยโอซาก้าวันแรก นักศึกษาโครงการ Maple จะประจำอยู่ที่วิทยาเขต Minoh เรียกได้ว่าอยู่ห่างไกลความเจริญที่สุดในทุกวิทยาเขตเลยก็ว่าได้ ตั้งอยู่บนเนินเขา มีต้นไม้เยอะ วิวดสวยๆ บรรยากาศร่มรื่นและลมพัดเย็นสบาย มีหมู่บ้าน และผู้คนพักอาศัย มีเด็กๆวิ่งเล่นกันทุกวัน ที่นี่ไม่มีห้างให้ช้อปปิ้ง แต่มีแฟมิลีมาร์ท ซูเปอร์มาร์เก็ต ร้านขายยา ร้าน 100 เยน และสถานีรถไฟ Saito-nishi ซึ่งอยู่สุดสาย เพียงเท่านี้ก็เพียงพอต่อการใช้ชีวิตแล้วละ

ป้ายประกาศที่ทำให้หลายๆคนฉว (ระวังงูพิษ) แต่เรายังไม่เคยเจอนะ

หอพัก

เราได้อยู่หอพักหญิงที่ชื่อว่า “หอ K” เรียกได้ว่าเป็นหอพักที่เล็กและเจียมสงบที่สุดเลยก็ว่าได้

ขออธิบายตรงนี้ก่อนว่า หอพักของมหาวิทยาลัยจะแบ่งเป็น 4 หอพัก ได้แก่ หอ 1 และ หอ 2 ซึ่งเป็นหอพักรวมชายหญิง หอโมมิจิ และ หอ K ซึ่งเป็นหอพักหญิง หอพักที่คาดว่าจะสบายที่สุดคือ หอ 2 เพราะว่ามีทั้งห้องอาบน้ำและห้องส้วมในตัวห้องนอน รองลงมาคือหอ K ซึ่งมีห้องส้วมในตัวห้องนอน ส่วนห้องอาบน้ำจะเป็นห้องอาบน้ำรวมชั้นละ 2 ห้อง (1 ชั้น มี 6 ห้อง) อันดับ 3 คือหอ 1 หอนี้มีคนอยู่มากที่สุดและจะครึกครื้นที่สุด หอนี้ทั้งห้องอาบน้ำและห้องส้วมจะอยู่นอกห้องเราทั้งหมด พุดง่าย ๆ คือ เข้าห้องก็มีแต่เตียง โต๊ะ ตู้เก็บรองเท้า และ ตู้เสื้อผ้าเท่านั้น อีกทั้งจำนวนห้องส้วมและห้องอาบน้ำมีอยู่น้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนห้อง (1 ชั้น มีประมาณ 25 ห้อง) หอพักสุดท้ายที่ความสะอาดสบายน้อยที่สุด แต่แลกมาด้วยค่าเช่าที่ถูกกว่าหอพักที่เหลือกว่าเท่าตัว คือ หอโมมิจิ จะไม่มีทั้งห้องอาบน้ำและห้องส้วมในตัวห้อง ห้องส้วมจะมีอยู่ในทุกชั้น แต่หอพักนี้จะไม่มีห้องอาบน้ำให้ ซึ่งทุกคนจะต้องไปอาบน้ำที่โรงอาบน้ำนอกตัวอาคาร และหอนี้เป็นหอเดียวที่ไม่มีลิฟต์ด้วย

เราพุดถึงห้องนอนและห้องน้ำไปแล้ว หลายคนจะเริ่มรู้สึกไม่โอเคกับห้องน้ำรวม ขอทำความเข้าใจใหม่ ๆ มันคือห้องอาบน้ำที่ตั้งไว้ให้เป็นส่วนรวม ไม่ใช่การอาบน้ำรวมกันแต่อย่างใด ความสะอาดสบายอีกอย่างที่ทุกคนชอบกันมาก ๆ คือ ห้องครัว แม้จะใช้รวมกันแต่หอพักที่ไหน ๆ ของไทยมักจะไม่ มี นอกจากนี้ยังมีเครื่องซักผ้า และเครื่องอบผ้า ซึ่งทุกอย่างที่กล่าวมา สามารถใช้ได้โดยไม่มีค่าใช้จ่ายรวมถึงน้ำและไฟด้วยนะ!

การเรียน

ระบบการเรียนการสอนที่นี่ พูดได้ว่า ดีมากๆเลยละ! ก่อนอื่นเราจะต้องทำการสอบเพื่อวัดระดับภาษาของตัวเอง จะแบ่งความยากเป็น 3 ระดับตามลำดับง่ายไปยาก คือ B1, B2 และ C1 ไม่ต้องกังวลว่าวิชาที่เราจะเจอจะยากเกินไป เพราะเราสามารถเลือกวิชาเรียนที่เหมาะสมกับเราได้

- หากเราอยู่ที่ระดับ B1 เราสามารถเลือกเรียนวิชาที่ความยากระดับ B1 หากใครอยากลองท้าทายความสามารถก็สามารถเรียนวิชาของ B2 ได้เช่นกัน แต่ไม่สามารถเรียนวิชา C1 ได้
- หากเราอยู่ที่ระดับ B2 สามารถเลือกเรียนได้ทั้งวิชา B1 และ C1
- หากเราอยู่ที่ระดับ C1 สามารถเลือกเรียนได้ทั้งวิชา B2 และ C1 แต่จะไม่สามารถเรียนวิชาของ B1 ได้

ซึ่งเราเองอาจจะโชคดีก็ได้ เพราะอยู่ระดับ B2 เราสามารถเรียนได้ทุกวิชาเลย ภายใน 2-3 สัปดาห์แรกจะเป็นช่วงเวลาทดลองเรียน เราสามารถไปเข้าเรียนทุกวิชาที่เราสนใจได้ และจัดตารางเรียนเองได้ โดยมีวิชาบังคับแค่วิชาเดียวเท่านั้นคือ MDR ซึ่งเปรียบเสมือนวิชาโฮมรูม จริงอยู่ที่พวกเราเลือกเรียนเองได้ตามใจชอบ จะเรียนน้อยหรือเรียนมากก็ได้ แต่ข้อสำคัญคือ ใน 1 ปี เราจะต้องเก็บหน่วยกิตให้ได้ 30 หน่วยขึ้นไป

เรามีเพื่อนจากทั่วโลกที่ไม่ใช่แค่ญี่ปุ่น

ในความคิดของทุกคน การที่เราไปแลกเปลี่ยนที่ญี่ปุ่น เราจะต้องมีแต่เพื่อนที่เป็นคนญี่ปุ่นใช่ไหม? นี่คือนี่สิ่งที่เราคิดก่อนที่จะได้มาที่นี่ แต่แล้วเราก็ต้องซ็อกเมื่อได้รู้ว่า 100% ของเพื่อนร่วมชั้นของเราไม่ใช่คนญี่ปุ่น!! โครงการ Maple คือโครงการที่รวมนักเรียนจากทั่วโลกมาเรียนภาษาและวัฒนธรรมญี่ปุ่น เราค่อนข้างรู้สึกแปลกๆในช่วงแรก ที่จะต้องคุยกับเพื่อนฝรั่งด้วยภาษาญี่ปุ่น แต่พวกเราอยู่ประเทศญี่ปุ่น มันจึงกลายเป็นภาษาหลักของพวกเรา

แน่นอนว่าที่ที่คนจากหลายประเทศมารวมกัน มันจะมีความหลากหลายทางวัฒนธรรมสูงมาก ไม่ใช่แค่วัฒนธรรมญี่ปุ่น แต่เราสามารถซึมซับวัฒนธรรมทั่วโลกได้เลย สิ่งเหล่านี้มันทำให้ความคิดและโลกของเรา มันเปิดได้กว้างมากกว่ามีแค่เพื่อนคนญี่ปุ่น เห็นไหม มีแต่ได้กับได้!!

ระบบติวเตอร์

มันจะไม่มีคามหมายเลย ถ้าเรามาอยู่ญี่ปุ่น แต่ไม่ได้เพื่อนเป็นเจ้าของภาษา เนื่องจากพวกเขาโครงการ Maple และนักเรียนแลกเปลี่ยนจากโครงการอื่น ไม่ได้เรียนร่วมกับคนญี่ปุ่น ทาง CJLC (Center for Japanese Language and Culture) จึงมีระบบติวเตอร์ให้สำหรับทุกคน แต่เราจะไม่เอาก็ได้นะ ฮ่าๆ ติวเตอร์คือ นักเรียนญี่ปุ่นที่กำลังเรียนภาษาของคุณอยู่ เช่น เราเป็นคนไทย เราจะได้ติวเตอร์ที่เรียนเอกภาษาไทย เพื่อที่พวกเขาจะได้ช่วยกันพัฒนาได้ทั้ง 2 ภาษา! ดีไหมล่ะ ไม่เพียงแค่วิทยากรของเราเอง เรายังสามารถทำความรู้จักติวเตอร์ๆของเพื่อน และนักเรียนญี่ปุ่นเอกภาษาไทยคนอื่นได้เช่นกัน

เพื่อนคนไทย

พูดถึงเพื่อนต่างชาติไปแล้ว จริงๆแล้วเรายังมีเพื่อนคนไทยที่มาจากหลายๆมหาวิทยาลัยทั่วประเทศไทยเลย ถึงแม้ว่าเราจะไปแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและภาษา แต่บางครั้งเราก็ต้องการความอุ่นใจ เวลาอยู่กับคนบ้านเดียวกันเหมือนกัน

การทำศนศึกษา

ชีวิต 1 ปีที่นี้ แนนอนว่าจะไม่ใช่แค่เรียนในห้องเรียนเฉยๆ แต่เราได้ไปทัศนศึกษาราวๆ 4 ครั้งด้วยกัน!! การได้ออกไปเที่ยวต่างจังหวัดในราคาที่ถูกลงมากๆคงเป็นความฝันของใครหลายๆคน

ครั้งแรก เราได้ไปปั่นเครื่องปั้นดินเผาที่จังหวัดเฮียวโกะ หลังจากนั้นประมาณเดือนพฤศจิกายนจะมีทัศนศึกษาค้างคืน เราได้ไปที่จังหวัดโอคายามะ ครั้งที่ 3 ไปพิพิธภัณฑ์คันจิ ที่จังหวัดเกียวโต และทัศนศึกษาใหญ่ครั้งสุดท้ายที่โอเสะ จังหวัดมิเอะคะ ทั้งนี้ การทัศนศึกษาแบบค้างคืนทุกครั้งจะไปพักการที่โรงแรมสไตล์ญี่ปุ่น หรือที่เรียกว่า เรียวกัง มียูกาตะน่ารักๆ แล้วยังมีออนเซ็นด้วยนะ!

ได้ยินมาว่าในแต่ละปี สถานที่ที่ไปจะต่างกันออกไป ต้องลุ้นกันแล้วละ!

ความยากลำบาก (ทำงานพิเศษ)

หากว่าคุณได้ทุน JASSO ก็ตัดข้อนี้ไปได้เลย เพราะนี่เป็นความยากลำบากที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง “เงิน” ค่ะ แน่นอนว่าเราได้เขียนไว้ตั้งแต่ต้นแล้วว่า เราไม่ได้ทุน JASSO และกิริฐะตากรรมตัวเองตั้งแต่แรก ฮ่าๆ แต่เรายอมแลก “ความเหนื่อย” กับ “ประสบการณ์” ที่ยิ่งใหญ่ที่เราจะได้รับ นั่นคือการทำงานพิเศษ หรืออะรุโบโตะคะ เราได้พบกับรุ่นพี่โครงการ Maple รุ่นก่อน เขาได้แนะนำให้เราไปสมัครงานที่ร้านอาหารไทยแห่งหนึ่ง ซึ่งนี่เป็นครั้งแรกที่เราจะทำงานร้านอาหารอย่างเต็มตัว ร้านอาหารแห่งนั้นตั้งอยู่ใจกลางเมือง หรือที่เรียกว่า Umeda และเราอาศัยอยู่ที่ Saito-nishi ถ้าลองเปิด Google Map ดูจะรู้คะ ว่ามันไกลมากๆ เราใช้เวลาเดิน, นั่งทั้งรถบัสและรถไฟ รวมแล้วประมาณ 1 ชั่วโมงครึ่งคะ เราเดินทางไกลขนาดนี้ แลกกับการที่เราจะได้กินอาหารไทยฟรีคะ (อาหารไทยที่ญี่ปุ่นแพงมากๆ)

เราเริ่มงานปลายเดือนตุลาคม 2560 ตอนนั้นเราอยู่ญี่ปุ่นได้ประมาณ 1 เดือนนิดๆ ทุกคนที่ทำงานใจดีมากคะ สอนงานเราอย่างใจเย็น พยายามอธิบายทุกอย่าง แต่ด้วยภาษาญี่ปุ่นของเราที่ยังไม่ดีนัก ทำให้ลำบากมากเหมือนกัน เราพยายามเรียนรู้งานอย่างเต็มที่ ทั้งกะกลางวันและกะกลางคืน มีเนื้องานที่ต่างกันมาก เหมือนเราทำงานคนละที่กันเลยละ หน้าที่ของเราคือทำทุกอย่าง ยกเว้นอาหารและแคชเชียร์คะ ทั้งรับออเดอร์ เซิร์ฟ ล้างจาน ทำเครื่องดื่ม เหมือนจะง่ายนะ แต่ระบบการทำงานมีรายละเอียดเล็กๆน้อยๆที่ต้องจำเต็มไปหมด และมันเป็นภาษาญี่ปุ่นคะ

เราทำงานมาตลอดจนถึงเดือนสิงหาคม 2561 ค่ะ เราได้รับรู้ถึงความลำบากของการเรียนไปทำงานไป บางวันเราเรียนตั้งแต่เช้า ตกเย็นก็ไปทำงาน เลิกงาน 5 ทุ่ม กว่าจะกลับถึงหอก็เที่ยงคืนครึ่ง วันหยุดเสาร์อาทิตย์ก็รับงานเต็มวัน ตั้งแต่ 10 โมงเช้า – 5 ทุ่ม จนหลายครั้ง เราชู้สึกท้อแท้ใจ และรู้สึกอิจฉาใครๆที่ได้ทุน เพื่อนๆคนอื่นๆมีวันหยุดก็ไปเที่ยว พักผ่อน แต่เราต้องทำงาน เพราะเราไม่มีเงิน ความคิดเหล่านี้เป็นความคิดด้านลบที่คนไม่ได้ทุนทุกคนต่างก็รู้สึก แต่กลับกัน เราได้เรียนรู้การทำงานของคนญี่ปุ่น ได้เรียนรู้สังคมภายนอกพร้อมมหาลัย เราได้เพื่อนใหม่ ที่ไม่ใช่แค่คนในมหาลัย เราได้ใช้ภาษากับเจ้าของภาษา กับเจ้าของภาษาจริงๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาษาคันไซ และเราได้รู้ว่าจริงๆแล้วเราก็ทำอะไรได้มากกว่าที่เราคิด เพราะตลอดระยะเวลา 1 ปีที่อยู่โฮซังก้า มากกว่า 6 เดือนที่เราหาเงินใช้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของตัวเองโดยที่ไม่ได้ขอเงินจากพ่อแม่เลยสักบาทเดียว! มันเป็นประสบการณ์และความทรงจำที่มีค่าที่จะอยู่ติดตัวเราไปตลอดคะ

